POTVIS PERRY EN DE VISSERS

Een verhaal over potvissen, vissen en alle andere zeedieren ... en over vissers natuurlijk

Dit verhaal gaat over potvis Perry en de vissers.
Perry heeft een reusachtig lijf en een heel dikke kop,
net zoals alle potvissen.
Maar Perry is een beetje speciaal.
Dat ontdek je wel in dit verhaal.
Én je komt te weten wie de potvis in het museum
is en waarom die er nu zo machtig bijhangt.

‘Goed zo,’ klikt mama potvis tevreden tegen Perry.
Want zo praten potvissen met elkaar: klik klik klik ...
Mama geeft Perry zijn laatste duikles.
Hij is er heel goed in. Hij ademt diep in en duikt naar beneden,
naar de bodem van de zee. Daar jaagt hij samen met de andere potvissen
van zijn familie op grote, sappige pijlinktvissen.

‘Mmm, wat is dat lekker!’ smakt Perry. En snel hapt hij een dikke inktvis
weg voor de neus van Maatje, zijn vriendinnetje.
‘Hé, die was van mij!’ Maatje geeft Perry een fikse duw.
En samen rollen ze over de bodem van de zee.
Tot mama hen uit elkaar haalt. ‘Potvisvolkoffie, jullie jagen
alle inktvissen weg. Kom mee!’

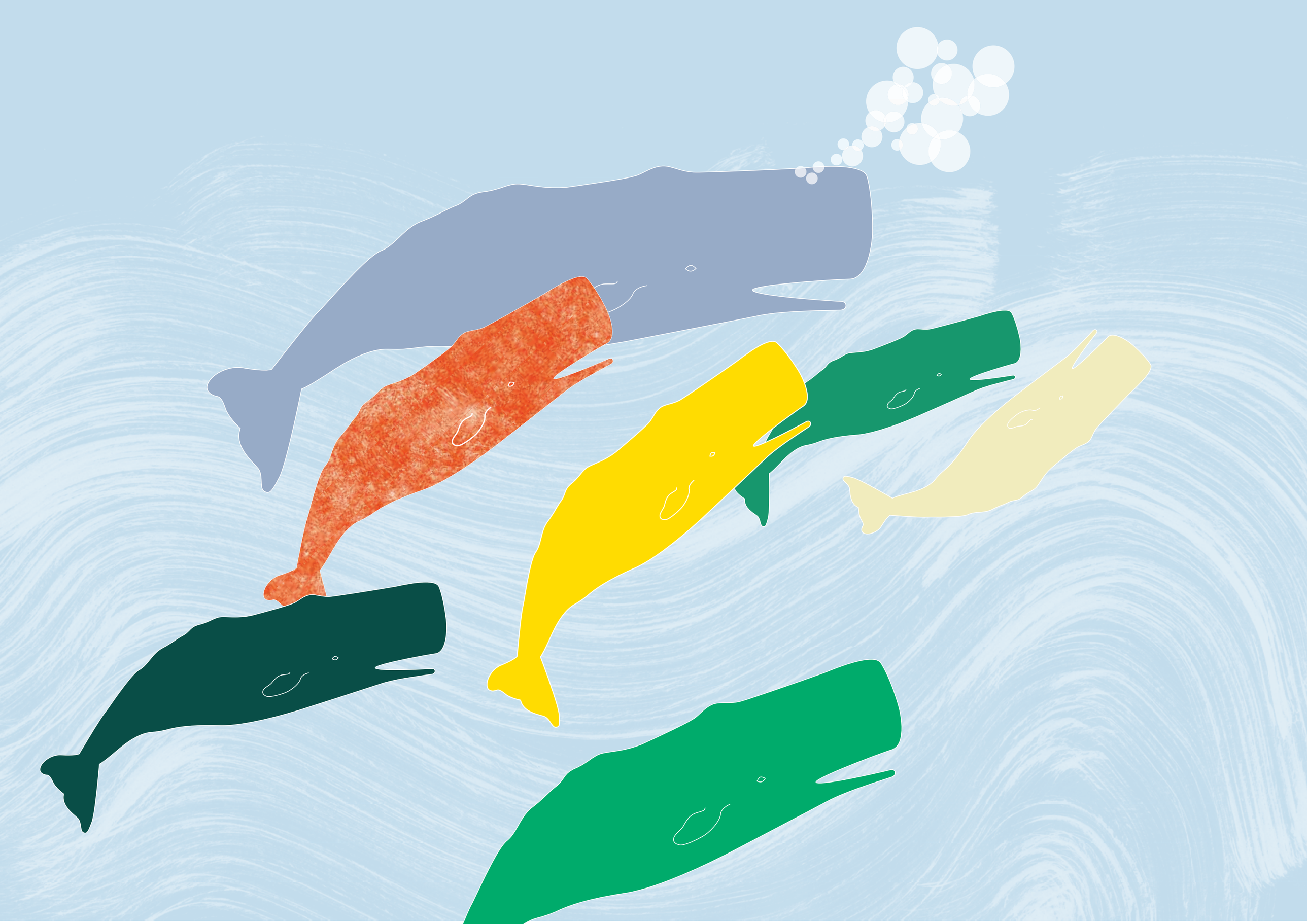

Helemaal buiten adem zwemmen alle potvissen
weer naar boven.
‘En nu uitblazen,’ klikt mama en ze komt als eerste boven water.
‘Psssjt,’ klinkt het en ze blaast een dikke wolk uit,
schuin omhoog en een beetje opzij. Helemaal zoals het hoort.
‘Psssjt,’ doen de anderen.
‘Psssjt,’ doet ook Maatje.
‘PRRRR,’ doet Perry.

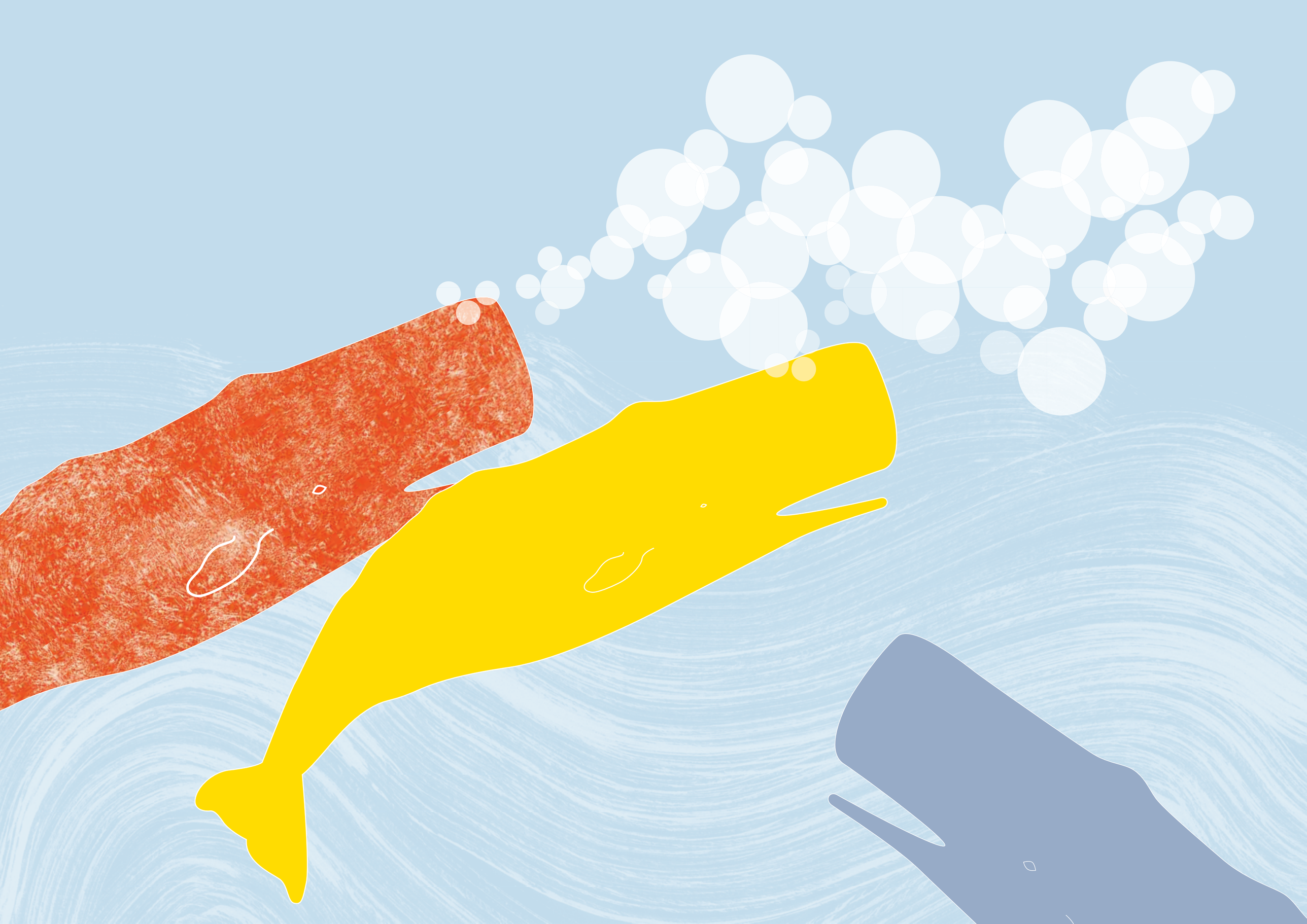

Je hoort het goed. Als Perry blaast, hoor je geen psssjt
maar PRRRR. Altijd! En daarom heet hij ook Perry.

‘Ik wil nog eens!’ joelt Perry. ‘Ik ook,’ klikt Maatje.
Ze halen diep adem, duiken onder, komen weer boven
en blazen naast elkaar een dikke wolk uit.
‘Wow, jouw blaaswolk is potvis-sierlijk,’ klikt Maatje.
‘En zo ver! Hoe doe je dat?’
‘Weet ik niet, ik doe gewoon PRRRR,’ klikt Perry
een beetje trots.
‘Nog eens!’ roept Maatje. ‘Ik wil ook zo ver.’
‘Niks van, het is tijd voor jullie dutje,’ klikt mama streng.

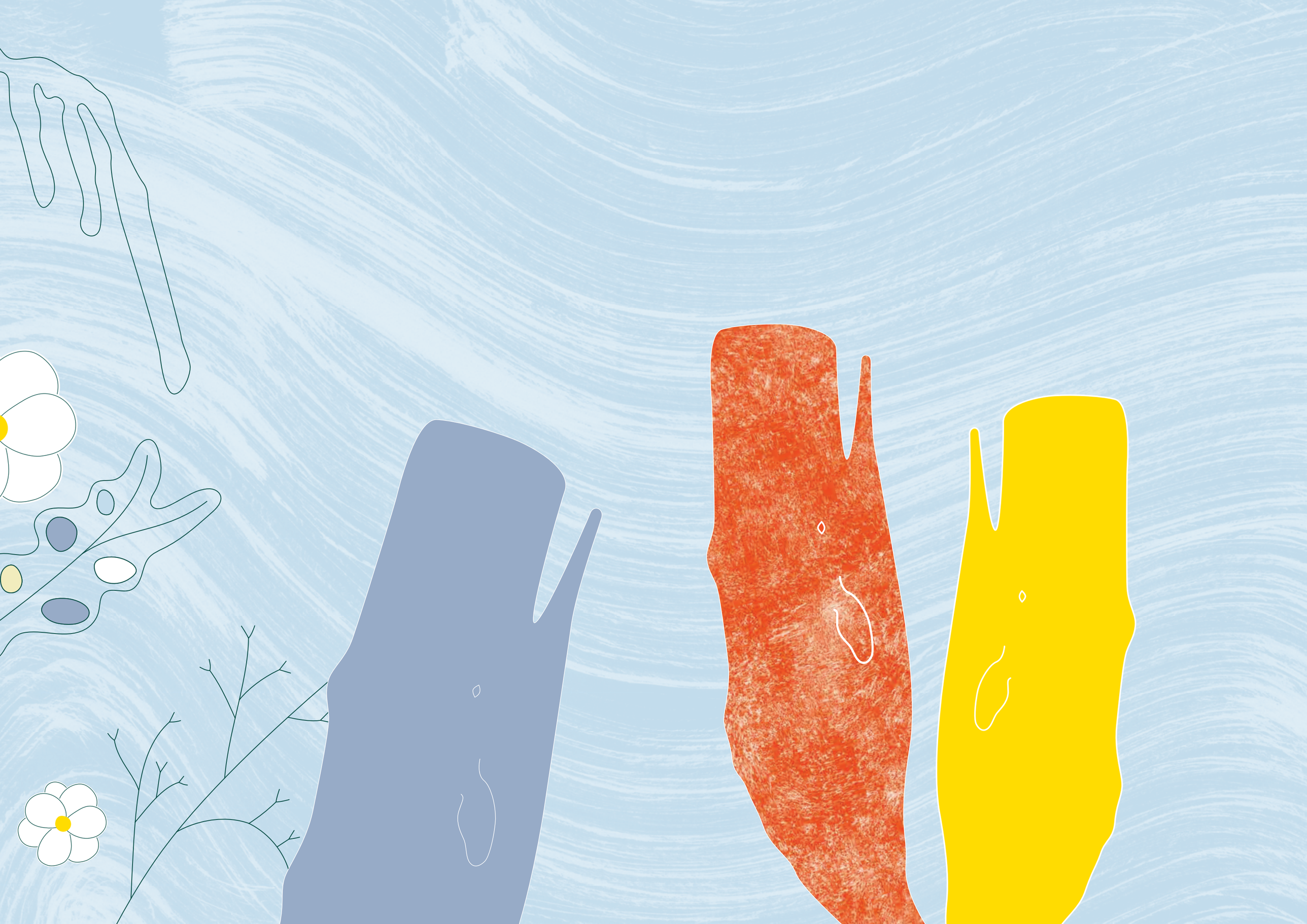

‘Maar eerst nog een knuffel!’ roept Perry. En mama, Maatje en hij geven elkaar heel veel zachte kopjes. Wat is dat leuk!

Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...

‘En nu gaan we slapen,’ klikt mama. ‘In de houding, jullie. Kop omhoog, staart omlaag, één oog open en één oog dicht. En mondje toe.’
Mama geeft Perry nog snel een kus op zijn dikke kop en gaat er ook bij hangen.

‘Mama,’ klikt Perry de volgende dag. ‘Ik ben al groot nu.
Het wordt tijd dat ik vertrek, de wijde zee in.’
Hij heeft gelijk. Dat weet mama wel. Hij is al 6 jaar.
Toch wordt ze er een beetje stil van.
‘Maar eerst krijgt iedereen nog een dikke knuffel,’ roept Perry.
En hij geeft alle andere potvissen heel veel kopjes.
Daarna knuffelt hij mama een laatste keer en zwemt hij weg.

‘Kom nog eens op bezoek,’ klikt Maatje nog.
Zij blijft bij de familie. Alleen mannetjes zoals Perry,
trekken eropuit als ze groot zijn.
‘Doe ik!’ klikt Perry en hij zwaait met zijn staart
tot hij de andere potvissen niet meer kan zien.

**Plots ziet Perry een donkere vlek boven zich.
Wat een grote, dikke vis! Perry maakt zich zo groot
mogelijk en zwemt blij dichterbij.**

**Zachtjes geeft hij de vis een duwtje, maar die verroert geen vin.
‘Pak me dan, als je kan!’ klikt hij en hij duikt snel weg.
Maar ook nu blijft de vis doodstil liggen.**

**Om een vis goed te leren kennen, moet je hem goed knuffelen, denkt Perry.
Dus geeft hij de vis een stevig kopje en schuurt hij flink tegen hem aan.**

***Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar.
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...***

**‘Alle visgraten nog aan toe,’ bromt een stem.
‘Potvervis,’ moppert een andere.
‘Wat doet die gekke potvis daar? Wegwezen!’
De vis begint te trillen en te grommen en vaart snel weg ...**

**‘Hé, die vaarvis gaat ervandoor!’ klikt Perry. ‘Wacht op mij.’
En snel gaat hij erachteraan. Heel stiekem, onder water.**

Visser Karim kijkt over de rand van het schip.
‘Haha, die potvis zijn we nu wel kwijt.’
‘Ben je zeker?’ vraagt schipper Paul.
‘Want zo’n grote potvis willen we echt niet in ons net.’
‘Nee’, knikt de dikke zeemeeuw op het dak van de stuurhut.
‘Nee,’ jammert ook Gust, de nieuwe scheepsjongen.
‘Die potvis is het allerallerengste dier ter wereld.’
‘Hou toch op met zeuren! Help ons liever om het net uit te gooien,’ zegt Karim streng. ‘En zet je benen wijd. Dan sta je steviger.’

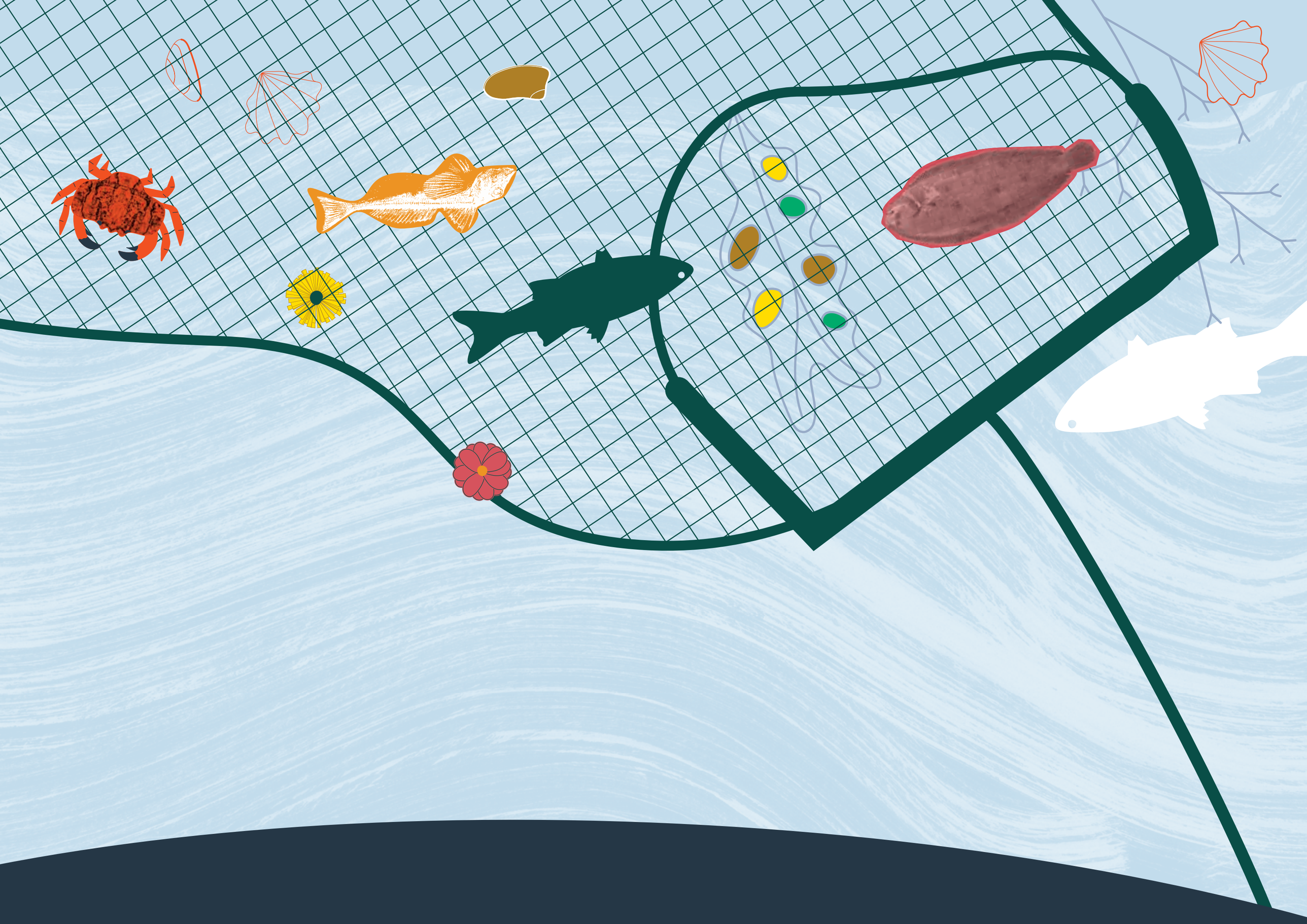

Plons, het net gaat overboord. Het schip begint weer te varen en sleept het net door het water. Dat lijkt wel een grote mond. Alle vissen zwemmen erin. Potvis Perry peddelt er nieuwsgierig achteraan. Dat probeer ik ook, denkt hij. Hij doet zijn mond wagenwijd open en vangt meteen een paar vissen. ‘Bah!’ Hij trekt zijn dikke neus op. ‘Een inktvis is veel lekkerder.’

Hopla, de vissers hijsen het net alweer uit het water:
‘Hey hop, hey hop ...’ Het zit propvol vis en is loodzwaar.
Alle vissen vallen op het dek van het schip.
‘Gust, waar zijn de vismanden?’ roept Karim.
Met zijn drieën gaan ze aan het werk. Ze pakken de vissen
en gooien ze in de manden. Soort bij soort.
Alleen bij Gust lukt dat maar niet. Hij gooit een platte pladijs bij
de dikke kabeljauwen, en een kleine tong bij de grote roggen ...
‘Gust, dat moet beter,’ sakkert Paul.
‘Of we gooien jou in een mand!’

Dan maken ze de vissen schoon en zetten ze de volle manden in het visruim, in de buik van het schip.
‘Wat is het hier koud,’ rilt Gust.
‘Dat hoort zo,’ zegt Karim. ‘Zo blijft de vis veel langer lekker.’
Gust zet snel de vismanden op hun plaats en klimt dan fluitend weer aan dek.

‘Potvolvis!’ roept Paul. ‘Op een schip mag je NOOIT fluiten! Dan roep je de wind en komt er storm!’

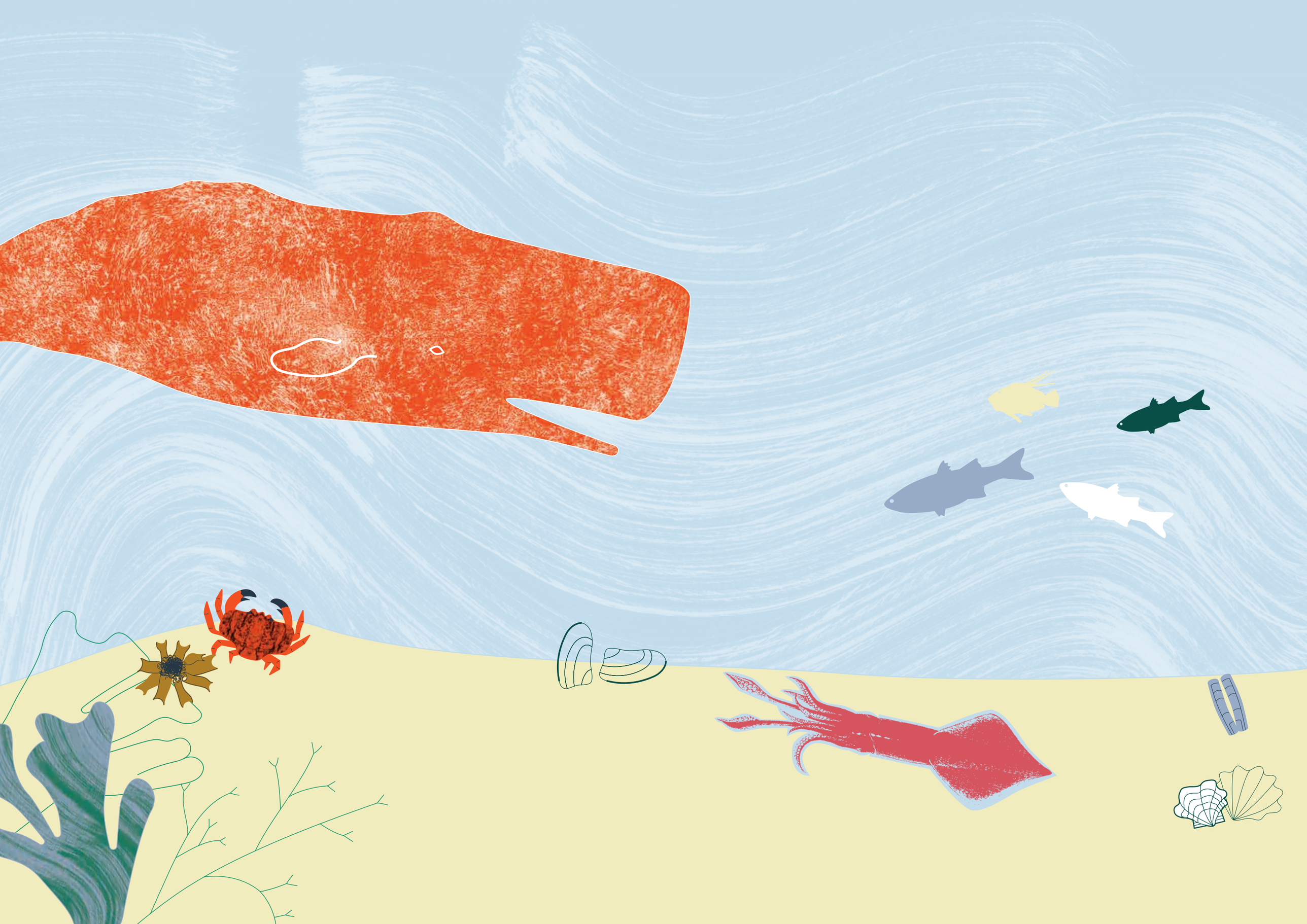

Wat zijn die vissers toch rare vissen, denkt Perry.
En hij duikt diep onder water waar de inktvissen zijn.
En hij eet en eet … tot zijn buik even vol is als het net.
En dan is het tijd voor een dutje.

Wanneer potvis Perry wakker wordt, glijden dikke donderwolken over de zee. De wind gromt luid en het schip danst wild op en neer op de hoge golven.

Gust is lijkbleek en houdt zich stevig vast aan de mast. En Paul geeft iedereen snel een reddingsvest. Net op tijd. Want een grote golf slaat over het dek en gooit Karim in het water. ‘Man overboord!’ gilt Gust.

Karim hoest en proest en gaat steeds maar kopje-onder. Perry zwemt snel naar hem toe. Hij geeft Karim een kopje hier … en een kopje daar … en duwt hem tot vlak bij het schip. En daar haalt hij diep adem … Hij duikt onder, zet Karim op zijn dikke neus …

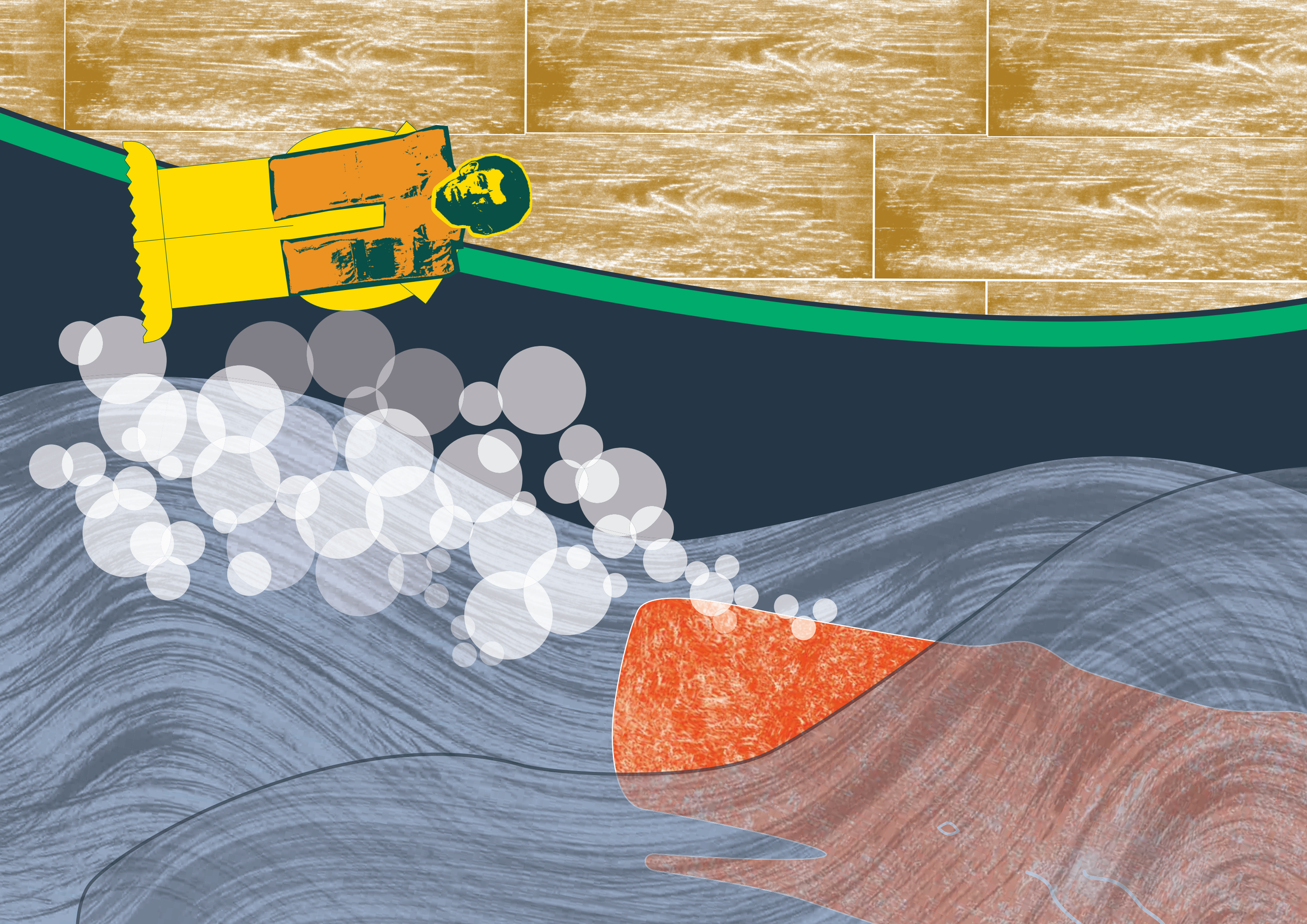

... en blaast hem met een keiharde blaaswolk op het dek. PRRRRR klinkt het, zelfs boven het geraas van de wind uit. Zo hard heeft Perry nog nooit geblazen!

Karim trilt van kop tot teen.
Maar Gust joelt: ‘Die potvis is het allerallerliefste dier
van de hele wereld!’
En Paul klapt in zijn handen: ‘Alle visnetten nog aan toe,
die gekke potvis heeft Karim gered!’
‘Ik ben niet gek, ik wil alleen maar knuffelen,’ moppert Perry.
Maar hij is ook een beetje trots en zingt:

Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar.
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...

En om hem te bedanken, varen de vissers zachtjes langs
hem heen en strelen ze zijn dikke kop. Perry glundert:
‘Ik wist wel dat die vaarvis mijn vriend zou worden.’
En hij vleit zich nog eens goed tegen het schip aan.

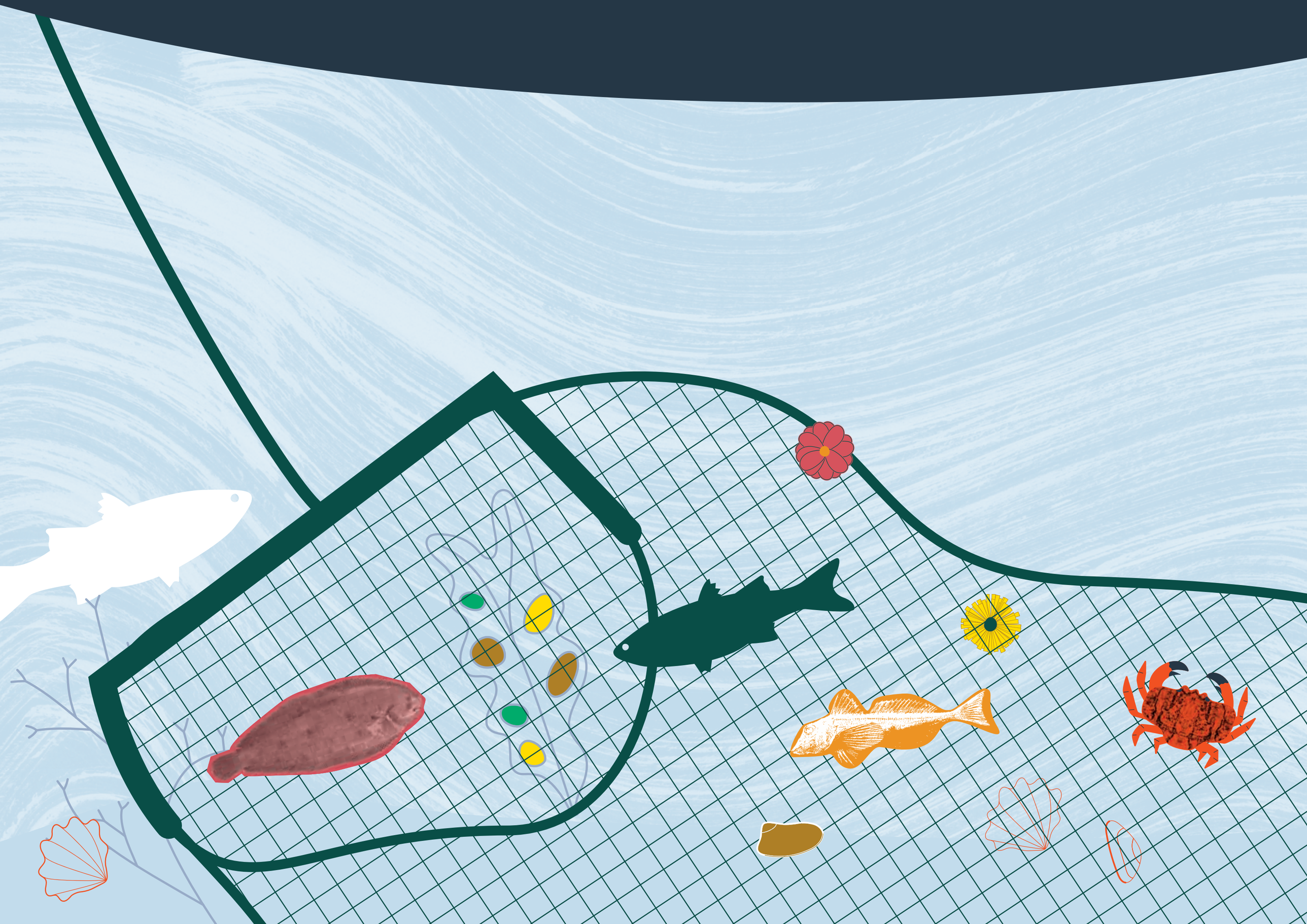

En ja hoor, potvis Perry en de vissers worden dikke vrienden.
Vanaf nu trekken ze samen op.
Waar het schip gaat, gaat Perry ook.
De vissers vangen nog veel meer vis. Met het ruim vol
vismanden zetten ze koers naar de haven. En Perry gaat mee, tot vlak bij het land.

In de haven maakt Karim het schip met dikke touwen vast aan de kade. Wat een drukte is het daar. De vrouwen en kinderen roepen allemaal door elkaar.
‘Jullie zijn weer thuis!’
‘Gelukkig!’
‘Wat een storm!’
‘We waren zo bang!’
En ze geven de vissers een dikke knuffel.
De mama van Gust houdt hem heel hard en heel lang vast.
Oh, mensen knuffelen ook, denkt Perry. Maar Karim tikt Gust op de schouder. ‘Genoeg geknuffeld,’ zegt hij streng.
‘We hebben nog veel werk voor de boeg!’
Ze tillen de zware manden vis uit de buik van het schip en zetten ze één voor één op de kade. ‘Hey hop, hey hop!’ zingen ze.

‘Waar gaat die vis naartoe?’ klikt Perry. ‘Naar de winkel,’ hijgt Gust en hij tilt nog een zware vismand op de kade.
Perry wil nog veel meer vragen, maar de vissers hebben het veel te druk. Dus zwemt hij maar terug naar zee, voor een hapje en een dutje.
Maar eerst zingt hij zijn liedje:

Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar.
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...

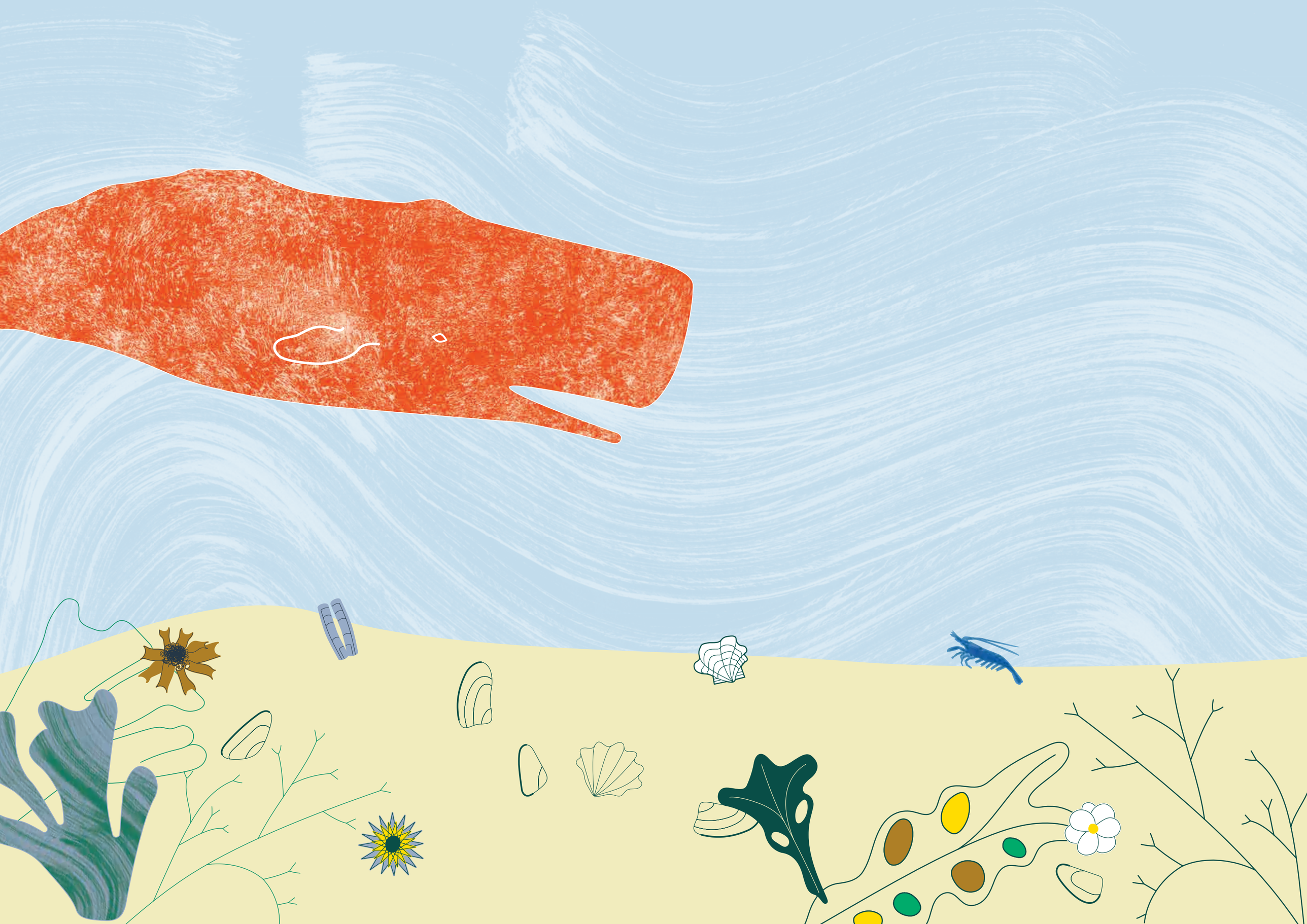

Potvis Perry zwemt een beetje beteuterd heen en weer.
Hij verveelt zich. Vandaag varen de vissers niet uit.

‘Hé,’ piept een garnaal vlak onder hem. ‘Wie ben jij?
Ik heb je hier nog nooit gezien.’
Perry zoekt de garnaal. ‘Ik zie je niet. Waar ben je?’
‘Onder je. Ik heb me verstopt in het zand.’
Nu ziet Perry de ogen en voelsprieten van de garnaal.
‘Hallo, ik ben potvis Perry uit de diepzee.’
‘En ik ben Madame Crevette van de Noordzee,’ antwoordt
de garnaal.

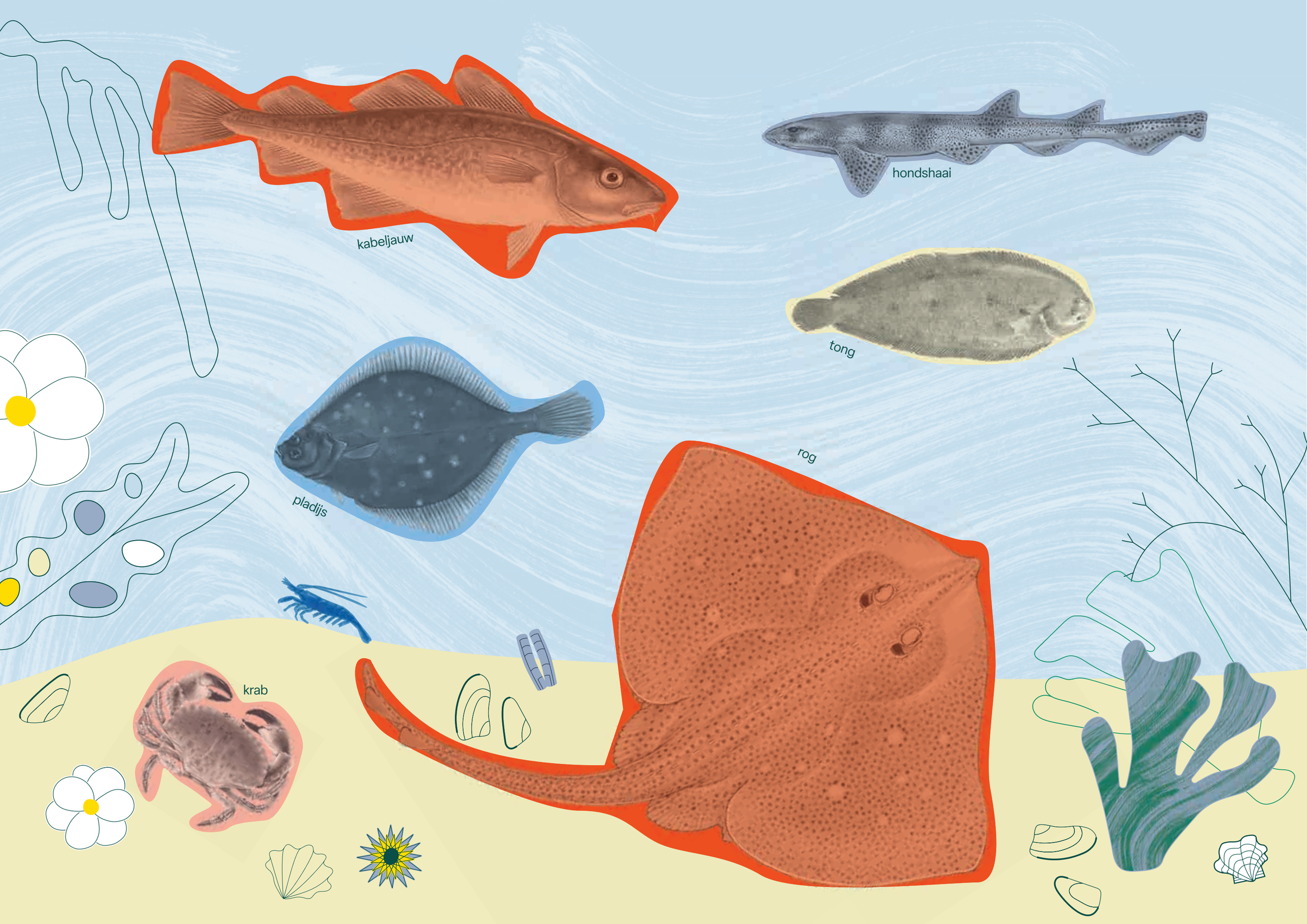
kabeljauw
hondshaai
tong
pladijs
rog
krab

Dan lichten er nog veel meer ogen op, vlak boven het zand.
Van andere garnalen en ook van platte vissen, en allemaal
stellen ze zich voor.
‘Hallo, ik ben pladijs Pleuronectes platessa,’ blubt een platte vis.
‘Maar zeg maar gewoon pladijs Platvis.’
‘En ik ben tong Tong,’ zegt een vis, die op een platte tong lijkt.

En er komen nog meer vissen en zeedieren dichterbij.
‘Ik ben kabeljauw Visstick,’ murmelt een vis met één
sprietig haar aan zijn kin.
‘En ik ben rog Sproet,’ blubt een platte vis met een
lange staart en een rug vol sproeten.
‘En ik ben hondshaai Waf.’ En hij probeert stoer te blaffen,
maar hij klinkt net zo zacht en lief als de andere vissen.
‘En ik ben krab Knipperdeknip,’ zegt een dier, terwijl het
de grote schaar aan zijn voorpoot open- en dichtknipt.
En met zijn andere poten loopt het opzij om die schaar
beter aan Perry te tonen.
‘En ik ...’ ‘En ik ...’

Eindelijk hebben alle dieren zich voorgesteld.
‘Leuk om jullie te ontmoeten,’ klikt potvis Perry.
‘Mag ik jullie dan nu knuffelen?’
En enthousiast duikt hij tussen alle vissen en zeedieren in.
Maar die schrikken zich een hoedje en stuiven alle kanten uit.
‘Help!’
‘Wegwezen!’
‘Wat een engerd!’

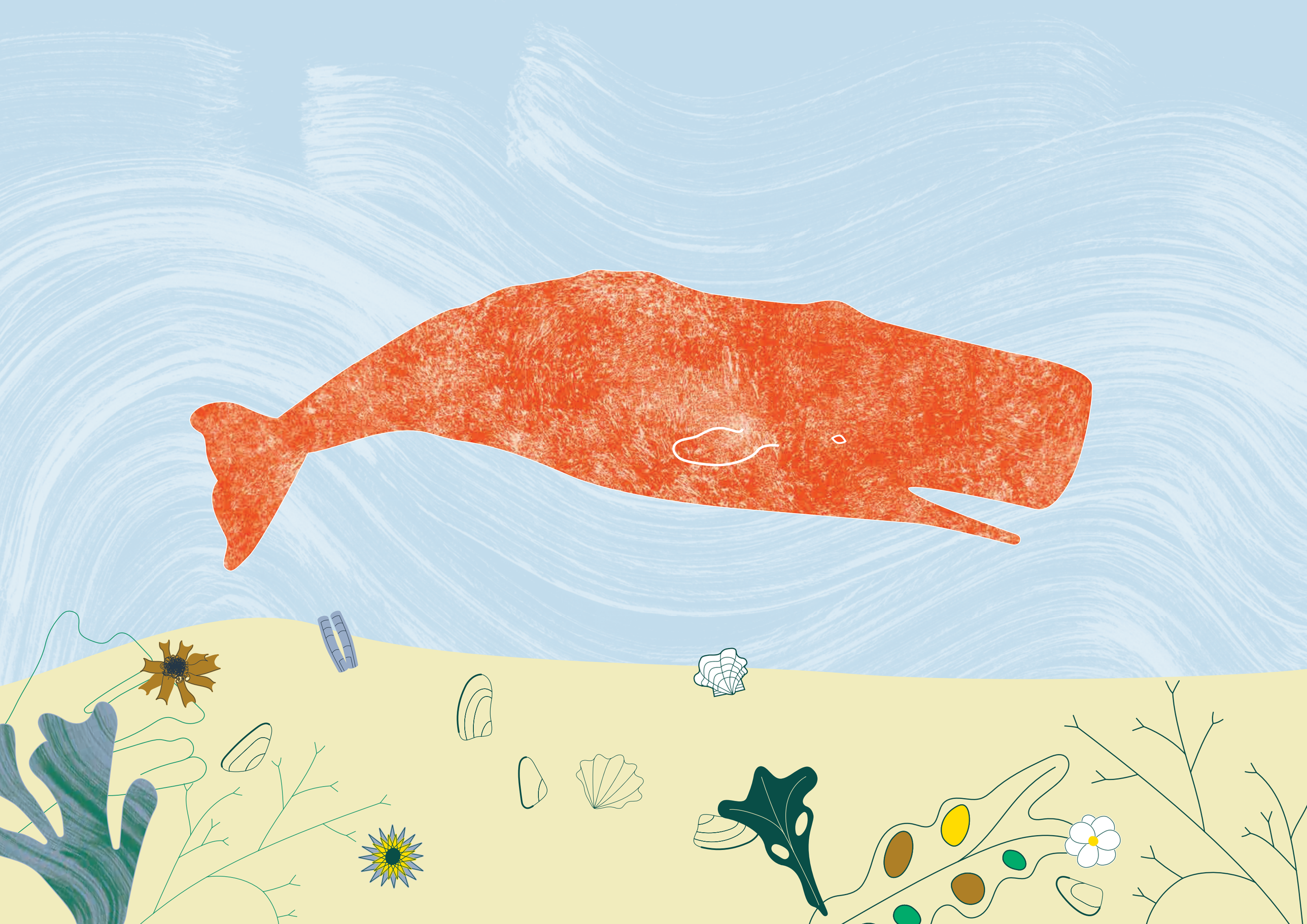

Alle dieren zijn er weer vandoor en Perry blijft alleen achter.
Hij zingt toch maar zijn liedje, maar het klinkt heel triest.

Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar.
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...

De vissers blijven wel heel lang weg. Perry is het beu:
‘Ik ga ze zoeken. Ze zijn nu lang genoeg thuis geweest.’

Voorzichtig waagt hij zich in de ondiepe zee. Hij moet goed opletten om niet vast te raken. Soms schuurt hij zelfs met zijn buik over het zand.

Met zijn kop boven water zoekt potvis Perry zijn vrienden op het strand. Wat is dat moeilijk! Het strand is heel groot en er zijn zo veel mensen. Perry ziet kinderen spelen.
En er zijn ook vissers, met hengels en netten.

Eindelijk ziet hij Paul. Hij zit op een groot dier. Dat kent Perry niet. Nieuwsgierig tilt hij zijn dikke kop nog wat hoger.
Het dier heeft vier poten en een lange staart ...
en het trekt een net achter zich aan.

Perry klikt zo hard hij kan: ‘Hé Paul, wat doe jij daar?’
‘Ik vang garnalen,’ roept Paul.
‘Waarom doe je dat niet op het schip?’
‘Hier zitten er ook,’ brult Paul terug.

Maar dat hoort Perry niet meer ...

Naast zich ziet Perry plots een potvis, EEN ECHTE POTVIS!

Hij zwemt snel dichterbij en geeft de potvis zacht een duwtje.
Maar die verroert geen vin. ‘Pak me dan, als je kan!’
En Perry duikt snel onder water. Maar ook nu geeft de potvis geen kik.

Om een vis goed te leren kennen, moet je hem knuffelen, denkt Perry.
Dus geeft hij de potvis een kopje en zingt hij zijn liedje.

Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar.
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...

Maar de potvis doet helemaal niks en de golven duwen
hem steeds dichter bij het strand.

Dat loopt mis, denkt Perry. En hij haalt diep adem,
duikt onder en komt met een keiharde PRRRR weer boven.
En nog eens en nog eens ... Maar zelfs Perry’s keiharde
blaaswolken zijn niet sterk genoeg om de grote zware potvis
tegen te houden ...

En plof, de vreemde potvis landt op het strand en gaat daar zachtjes dood. Meteen lopen alle mensen naar hem toe. Nu is Perry toch een beetje gerust. Zij zullen wel voor hem zorgen, denkt hij.

En dat doen ze ook. Ze noemen de grote potvis Valentijn en ze maken hem helemaal schoon. Dat is wel nodig. Want dode dieren stinken verschrikkelijk. Dat schoonmaken duurt heel lang. Alleen Valentijns skelet blijft over. Dat hoort Perry allemaal van de vissers. Elke dag hebben ze wel een nieuwtje. Gelukkig maar, want Perry is heel bezorgd. Hij vergeet zelfs te knuffelen. Alleen dat potvis Valentijn zo stonk, vertellen de vissers niet. Dat zou Perry niet leuk vinden.

Op een dag komen de vissers met groot nieuws.
‘Dit moet je horen!’ Gust wipt opgewonden op en neer.
‘Potvis Valentijn hangt in het museum. Hij is echt heel mooi.’
‘En heel veel mensen komen hem bezoeken,’ zegt Paul nog.

Nu kan Perry eindelijk weer vrolijk knuffelen. En meteen vleit hij zich stevig tegen het schip aan.

Kopje hier en kopje daar
Buik tegen buik
En vinnen op elkaar.
Elke knuffel is een feest.
En een hele lange knuffel nog het meest.
KLIK KLIK KLIK ...

Potvis Perry en de vissers gaan nog heel vaak samen vissen op zee. En ze geven elkaar nog heel veel dikke knuffels ...
En potvis Valentijn is heel blij met zijn plekje in het museum.

EINDE